

Zwaluwentelling in Sint-Joris

"Het ventje zal toch niet dood zijn" , zei Jan, "het is hier zo stil." Maar neen, het deed de deur open op een kier en keek zo wantrouwig dat ik al dacht aan strategisch terugplooiën.

"t Is voor de zwaluwentelling". Dat woord had het effect van het juiste wachtwoord aan een militaire versperring. De deur ging een beetje meer open en het nam plaats in het deurgat. Zijn gezicht zag al zo grauw als zijn flanellen onderhemd, met uitzondering van de restanten eigeel. De voorbroek van zijn blauwe overal was dichtgemaakt met een grote toespeld.

Maar zijn oogjes straalden, " A ja, zwaluwen, die had ik vroeger, als ik ging gras maaien kwamen ze zelfs achter mij om de vliegjes te pikken" zei hij. Nu had hij geen beesten meer, althans geen grote dacht ik zo.

"Boerde gij nog" vroeg Jan. " Ja, ik heb twee katten en 'k geef ze melk, soms een eitje van de mijne en een dun schelletje vlees uit de Aldi". De vooruitgang is overal doorgebroken of niet soms. Na de odyssee van de katten aanhoord te hebben maakten we aanstalten om te vertrekken maar vroeg hij nog of we wel wisten dat er drie soorten zwaluwen waren. Hij somde ze op. Maar we moesten weg. Zijn tijd was om. We moesten nog maar eens terugkomen.

In een glimp zag ik boven de keukentafel het Godsoog met "hier vloekt men niet" hangen. "Dat het godverdemme goed was dat we gekomen waren" zei het ventje.

Afvoeren, zei Jan, ... van de lijst, wilde hij zeggen natuurlijk.

Georges Versele

Sint-Joris 9 juni 2004